

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **M. G.**, zastoupené Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Čs. Legií 5, Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2010, č. j. OAM-216/LE-BE02-ZA04-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 9. 2013, č. j. 61 Az 3/2010 – 138,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 9. 2013, č. j. 61 Az 3/2010 – 138 **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 1. 2010, č. j. OAM-216/LE-BE02-ZA04-2009 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalobkyni **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

IV. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Petra Kausty **se určuje** částkou 19.844 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně požádala v roce 2009 v České republice o udělení mezinárodní ochrany. Ve správním řízení uvedla, že v roce 1992 opustila svou vlast v důsledku abchazsko-gruzínského konfliktu (poté, co byl zastřelen její bratr). Následně žila jako uprchlík

v Rusku, kde se potkala se svým současným manželem. Odtud odešli v roce 2007 na Ukrajinu a v roce 2009 dále do Maďarska. Téhož roku přicestovali do České republiky, odkud chtěli pokračovat do Německa. Po zadržení jejího manžela policií požádala o mezinárodní ochranu. Do Abcházie se již nikdy nevrátila proto, že zde stále operují ozbrojené skupiny a žalobkyně by s ohledem na svůj původ byla z jejich strany ohrožena na životě (pochází ze smíšeného manželství, matka byla gruzínské, otec abchazské národnosti). Podle žalobkyně je v současnosti v Abcházii mnoho „*mladých nacionalistů*“, kteří vyznávají pouze „*čistou národnost*“. Tytéž důvody brání v návratu také jejímu manželovi. Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 29. 9. 2011, č. j. 61 Az 3/2010 – 70. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 2. 2. 2012, č. j. 1 Azs 1/2012 – 20, uvedené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zavázal přitom krajský soud k tomu, aby se podrobněji vypořádal s námitkami žalobkyně, podle nichž se do Gruzie nyní nemůže vrátit vzhledem k nejisté politické situaci v zemi a k častým ozbrojeným konfliktům, a dále s žalobkyní tvrzenou hrozbou vážné újmy, které má čelit (primárně) její manžel.

[3] Krajský soud žalobu opětovně zamítl rozsudkem ze dne 19. 9. 2013, č. j. 61 Az 4/2010 - 151. Proti tomuto rozsudku nyní žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu a argumentace obsažené v kasační stížnosti

[4] Krajský soud dokazování ve věci doplnil o Zprávu o dodržování lidských práv v Gruzii za rok 2011 zpracovanou Ministerstvem zahraničí USA dne 24. 5. 2012 (dále jen „Zpráva Ministerstva zahraniční USA“). Vycházel rovněž ze sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 14. 8. 2013 (dále jen „Sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR“), které si vyžádal v řízení vedeném o žalobě manžela žalobkyně a jejich nezletilého dítěte proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany (ve věci vedené pod sp. zn. 61 Az 4/2010). Po zhodnocení těchto podkladů však opětovně dospěl k závěru, že se na žalobkyni nevztahuje možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že k poslední eskalaci konfliktu v daném území došlo v roce 2008 a ačkoliv v Gruzii existuje řada problémů v oblasti dodržování lidských práv a svobod, tyto se týkají obecně veškerého obyvatelstva. Nedůvodné shledal i námitky týkající se obav z hrozeb, kterým by v případě návratu do Gruzie čelil její manžel (s odkazem na Sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR).

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti předně poukázala na Zprávu Ministerstva zahraničí USA, ze které dle ní jednoznačně vyplývá, že Gruzie má stále významné potíže s dodržováním lidských práv a nedostatky ve fungování právního státu a že separatistické oblasti Abcházie a Jižní Osetie jsou mimo kontrolu centrální vlády. Ze Sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR pak má vyplývat, že není pravděpodobné, že by představitelé politické moci řešili záležitosti spjaté s konfliktem z roku 1992 a otázku osob,

které se za účelem vyhnutí se tomuto vojenskému konfliktu rozhodly odejít ze země. V uvedené zprávě se dále podává, že pomoc v případě pronásledování a utlačování by záležela na intenzitě způsobené újmy a že krevní msta ze společnosti zcela nevymizela.

[6] Podle stěžovatelky tak krajský soud vypořádal otázku možného udělení doplňkové ochrany opět nedostatečně. Její manžel Z. L. se aktivně účastnil vnitrostátního konfliktu a boje o moc v roce 1992. Z konfrontace této skutečnosti s fakty, které zaznívají ve výše uvedených zprávách, má být dle stěžovatelky zřejmé, že se do své původní vlasti nemůže vrátit ani ona, ani její rodina. Ministerstvo zahraničních věcí ČR nevyloučilo možnost postihu osob, které měly něco do činění s konflikty v roce 1992. K takovému postihu tedy může dojít, obzvláště přihlédneme-li k tomu, že centrální moc nemá kontrolu nad všemi regiony a v zemi nefunguje řádně justiční systém. Namístě jsou také obavy z krevní msty, která z Gruzie zcela nevymizela.

[7] Nad rámec výše uvedeného stěžovatelka v kasační krajskému soudu vytkla, že postupoval „*striktně dle litery zákona*“ a „*bez ohledu na principy spravedlivého rozhodování*“. Uvedla, že díky událostem, kterých byla přímým svědkem, ví, jak je nutné si vážit skutečnosti, že Česká republika je demokratický právní stát. Principy demokratického právního státu by však neměly platit jen dovnitř, ve vztahu k vlastním občanům, ale i navenek, ve vztahu k žadatelům o azyl. Přitom v minulosti odcházelo z tehdejšího Československa mnoho občanů, kteří žádali o azyl či jinou formu mezinárodní ochrany v sousedních zemích. Zejména Rakousko pak vůči nim projevovalo obrovskou benevolenci a azyl udělovalo i v situacích, kdy by striktní dodržení azylového práva znamenalo, že by jim azyl udělen být neměl. Kdyby tedy krajský soud přistupoval ke stěžovatelčině situaci s větším porozuměním a se „*spravedlivým pohledem na* věc“, nikdy by nemohl učinit závěr, že jí v Gruzii žádná vážná újma nehrozí.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Ke stěžovatelčině námitce, podle níž uprchlíkům z bývalého Československa byly poskytovány azyly v Rakousku, uvedl, že nemá sama o sobě žádný vztah k projednávané věci. Poznamenal nicméně, že všichni občané, kteří před listopadem 1989 tzv. nelegálně opustili Československo, byli v nepřítomnosti odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a k trestu propadnutí majetku. Takové důsledky žadatelům o azyl z Gruzie podle zpráv založených ve správním spise nehrozí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval ve smyslu § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[10] K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39 (publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení se o případ přijatelnosti kasační stížnosti může jednat mj. tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno

zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do právního postavení stěžovatele. Zároveň je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V nyní souzené věci k takto výraznému pochybení krajského soudu došlo, podanou kasační stížnost lze tedy ve smyslu § 104a s. ř. s. kvalifikovat jako přijatelnou.

[11] Nejvyšší správní soud tedy mohl přistoupit k meritorním přezkumu napadeného rozsudku. Kasační stížnost přitom shledal důvodnou.

[12] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na skutečnost, že rozsudkem ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 Azs 18/2013 – 20, vyhověl kasační stížnosti manžela stěžovatelky a jejich syna a zrušil jak rozhodnutí krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti manžela a syna stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany. Věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že se v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně vypořádal s otázkou, zda by v případě návratu uvedených osob do země původu nehrozilo pronásledování či hrozba vážné újmy ve vazbě na jejich původ (manžel stěžovatelky je rovněž smíšeného, abchazsko-gruzínského původu). Uvedená věc tak s nyní posuzovaným případem úzce souvisí.

[13] Zároveň je ale nutno upozornit, že stěžovatelka v kasační stížnosti proti „prvnímu“ rozsudku krajského soudu v dané věci, tj. proti rozsudku č. j. 61 Az 3/2010 – 70, namítala, že jí měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu (respektive že krajský soud nedostatečně posoudil danou otázku). S ohledem na skutečnost, že řízení před Nejvyšším správním soudem je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zdejší soud přezkoumal uvedený rozsudek toliko v rozsahu této námitky; nezabýval se tak blíže přezkumem závěrů krajského soudu ohledně žalobních námitek stěžovatelky týkajících se jejího nároku na udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V návaznosti na to se krajský soud v rozsudku č. j. 61 Az 3/2010 – 138 zaměřil na posouzení situace stěžovatelky z hlediska splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany (oproti tomu ve věci týkající se manžela a syna stěžovatelky byl předmět kasačního přezkumu vymezen šířeji, týkal se rovněž otázky, zda jsou splněny podmínky pro udělení azylu).

[14] Podle § 14a téhož zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, „*který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem (...) by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem (...)*“. Za vážnou újmu se podle odst. 2 citovaného ustanovení považuje „*a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

[15] K udělení doplňkové ochrany je tedy třeba splnit všechny podmínky stanovené § 14a odst. 1 zákona o azylu kumulativně – tj. žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi

svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62).

[16] K tzv. testu „reálného nebezpečí“ (§ 14a odst. 1 zákona o azylu užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) se Nejvyšší správní soud blíže vyjádřil například v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82. Zde konstatoval, že „reálným nebezpečím“ nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci žadatele dojde k nežádoucímu následku, takže žadatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Test „reálného nebezpečí“ je vůči žadateli přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti“ [užívaný pro zkoumání „odůvodněnosti strachu z pronásledování“ podle § 12 písm. b) zákona o azylu]. Ani test „reálného nebezpečí“ ale nedosahuje intenzity trestního standardu „nade vší pochybnost“, ani důkazního standardu užívaného v zemích *common law* v civilních věcech [„vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne“].

[17] Ve vztahu k prvku „selhání vnitrostátní ochrany“ pak Nejvyšší správní soud připomíná svou judikaturu, z níž plyne, že podmínku účelné státní ochrany proti hrozbě vážné újmy je nutno posuzovat rovněž v případě, že taková újma hrozí ze strany soukromých osob (rozsudky ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74).

[18] Krajský soud v nyní posuzované věci dovodil, že se na stěžovatelku nevztahuje možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, s odkazem na Zprávu Ministerstva zahraničí USA a na Sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR.

[19] V rozsudku č. j. 1 Azs 18/2013 – 20 však Nejvyšší správní soud konstatoval, že Sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR nelze považovat za relevantní důkaz pro posouzení situace stěžovatelčina manžela a jejich syna, neboť ministerstvo se vůbec nevyjádřilo k situaci v Abcházii a k momentálnímu postavení osob abchazsko-gruzínského původu v tomto regionu. V tomto kontextu také Nejvyšší správní soud hodnotil jako nerelevantní stručné a nijak blíže nerozvedené konstatování ministerstva, že v Gruzii se lze v případě pronásledování či fyzického útoku dovolat ochrany u příslušných státních orgánů (ovšem s tím, že účinná pomoc by záležela na intenzitě způsobené újmy). Také ve vztahu ke Zprávě Ministerstva zahraničí USA uvedl, že obsahuje jen velmi málo informací o situaci v Abcházii. Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že z dalších informací o situaci v Gruzii založených ve správním a soudním spisu plyne, že národnostní konflikty, které v letech 1992 a 1993 vyústily v abchazsko-gruzínský ozbrojený konflikt, jsou stále živé a vyostřené. Ve válečných letech uprchlo z Abcházie více než 200 000 etnických Gruzínců. Většina z nich přitom zůstávala v dočasných domovech a čekala na politické řešení, které by jim zaručilo bezpečnost, do Abcházie se vrátila jen část z nich. Ti, kteří se navrátili, pak často čelili výraznému omezování práv, v Abcházii často docházelo k případům únosů a zmizení osob, objevovaly se případy násilí, svévolného zatýkání a úmrtí ve vazbě atd., obzvláště v etnicky gruzínském kraji Gali. Nejvyšší správní soud rovněž vyjádřil pochybnosti o možnostech gruzínských státních orgánů ochránit manžela a syna stěžovatelky před eventuálním pronásledováním nebo hrozbou vážné újmy v případě

návratu do Abcházie, která je *de facto* mimo jejich kontrolu (blíže viz body [21] až [28] citovaného rozsudku).

[20] Uvedené závěry lze přiměřeně aplikovat rovněž v nynější věci. Neobstojí tak argumentace krajského soudu, podle níž v zemi původu stěžovatelky sice existuje řada problémů v dodržování lidských práv a svobod, ty se však týkají obecně veškerého obyvatelstva, a dále že existuje reálná možnost obrátit se o pomoc na gruzínské státní orgány v případě pronásledování ze strany soukromých osob (zde navíc krajský soud směšuje zákonné důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a pro udělení doplňkového ochrany dle § 14a téhož zákona).

[21] V rozsudku č. j. 1 Azs 18/2013 – 20 dospěl Nejvyšší správní soud dále k závěru, že jsou dány důvody k postupu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., tj. ke zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu spolu se zrušením rozhodnutí krajského soudu a k vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Konstatoval, že rozhodnutí žalovaného nemůže obstát z obdobných důvodů jako rozsudek krajského soudu. Důvody ke stejnému postupu shledává Nejvyšší správní soud rovněž v nynější věci.
[22] Také v případě stěžovatelky žalovaný zdůvodnil neudělení doplňkové ochrany tím, že stěžovatelka neuvedla žádnou hodnověrnou skutečnost, z níž by plynulo, že měla v době pobytu v Gruzii potíže se státními orgány; dle žalovaného tedy nelze předpokládat, že by se stala v případě návratu předmětem zvýšeného zájmu gruzínských státních orgánů. Proti stěžovatelce není vedeno trestní řízení, nehrozí jí ani újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Taktéž není ohrožena na životě či lidské důstojnosti případným svévolným násilím v situacích ozbrojeného konfliktu. Žalovaný se tak v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně vypořádal s otázkou, zda by stěžovatelce nehrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ze strany soukromých osob, a to s ohledem na její původ.

[23] Stěžovatelka v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem dále namítala, že jejímu manželovi (a zprostředkovaně také stěžovatelce) hrozí nebezpečí vážné újmy také z důvodu krevní msty a z politických důvodů, v důsledku aktivního zapojení manžela stěžovatelky do abchazsko-gruzínského konfliktu. Jak však Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, uvedená tvrzení uplatnila stěžovatelka v řízení před správním orgánem pouze zcela okrajově a vágně (výrazněji je akcentovala poprvé až v doplnění žaloby ze dne 7. 9. 2010). Nelze tak žalovanému vyčítat, že se jimi ve svém původním rozhodnutí blíže nezabýval. Bude-li ji stěžovatelka uplatňovat i v dalším řízení, bude na žalovaném, aby posoudil jejich věrohodnost (i s ohledem na jejich dodatečné rozvedení stěžovatelkou).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na shora uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud o zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení

rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně.

[25] Pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[26] V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jsou dány důvody k postupu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Rozhodnutí žalovaného totiž nemůže obstát z obdobných důvodů jako rozsudek krajského soudu. Věc tak nevrátil k dalšímu řízení krajskému soudu, ale podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 3 užitého přiměřeně na základě tohoto ustanovení současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. kasační soud věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[27] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by stěžovatelce v řízení o kasační stížnosti nebo v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly.
[28] Zástupcem stěžovatelky byl usnesením krajského soudu ze dne 26. 7. 2010 ustanoven Mgr. Petr Kausta, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci stěžovatelů Nejvyšší správní soud přiznal odměnu ve výši 4 x 2100 Kč za čtyři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, doplnění žaloby ze dne 7. 9. 2010, účasti na jednání před soudem dne 29. 9. 2011 a podání kasační stížnosti ze dne 17. 10. 2011 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012] a dále ve výši 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby spočívající v účasti na jednání před soudem dne 19. 9. 2013 a v podání kasační stížnosti ze dne 7. 10. 2013 [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátní tarif ve znění účinném od 1. 1. 2013] a náhradu hotových výdajů ve výši 6 x 300 Kč (podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 3444 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 19 844 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu